

DVĚ

„TAK JÁ JDU!“ ZAHALEKALA JSEM.

„Hned jsem tam,“ odpověděl Vincent a krátce mrkl na schody, kde jsem stála. Gaspard využil příležitosti, aby mu z ruky vyrazil meč, který s řinčením odlétl po podlaze, zatímco Vincent zvedl ruce k obraně.

„Nikdy...“

„... při souboji neodvracej oči,“ dokončil Vincent větu za Gasparda. „Vím, vím. Musíš ale uznat, že Kate dost rozptyluje.“

Gaspard se trpce usmál.

„Tedy mě,“ upřesnil Vincent.

„Jenom nedopusť, aby tě odváděla od ochrany svého života,“ nabádal ho Gaspard, nohou podebral jílec meče a rychlým pohybem ho vzduchem poslal směrem k Vincentovi.

„Je dvacáté první století, Gasparde,“ usmál se Vincent pod fousy a pravou rukou chytil rukojeť letícího meče. „Pod tvým vedením bude Kate zrovna tak schopná ochraňovat můj život.“ Zazubil se na mě a provokativně zvedl obočí. Rozesmála jsem se.

„S tím souhlasím,“ připustil Gaspard, „ale jenom když

dokáže dohnat to půlstoletí tvých bojových zkušeností.“

„Pracuju na tom,“ zavolala jsem, když jsem za sebou zavírala dveře a ztišila tak uši rvoucí kovové nárazy jejich pokračujícího souboje.

Lítačkami jsem prošla do velké vzdušné kuchyně a vdechla vůni čerstvě upečeného dortu. Jeanne se skláněla nad jedním z břidlicově šedých žulových kuchyňských pultíků. Formálně to byla kuchařka a hospodyně, spíše však taková dobrá duše. O revenanty se starala desítky let, stejně jako předtím její matka a babička. Dokončovala zdobení čokoládového dortu a ramena se jí lehce otřásala. Dotkla jsem se její paže, a když se ke mně otočila, objevily se slzy, které se marně snažila skrýt mrkáním.

„Jeanne, je vám dobře?“ vydechla jsem, ačkoli jsem věděla, že není.

„Charlotte a Charles jsou jako mé vlastní děti.“ Hlas se jí zlomil.

„Já vím,“ řekla jsem, dala jí ruku kolem širokých boků a opřela si hlavu o její rameno. „Ale neodjížděj navěky. Jean-Baptiste říkal, že jen do té doby, než si Charles srovná věci v hlavě. Jak dlouho by to mohlo trvat?“

Jeanne se vzpřímila, hleděly jsme jedna na druhou a prolétlo mezi námi tiché sdělení. *Dlouho, pokud vůbec.* Ten chlapec byl vážně vyřízený.

I já měla ohledně něj smíšené pocity. Vždycky se ke mně choval protivně, ale poté, co mi Charlotte vysvětlila důvod, nemohla jsem si pomoci, aby mi ho nebylo líto.

Jako by četla mé myšlenky, přispěchala mu Jeanne na obranu. „Vlastně za to nemůže. Nechtěl všechny ohrožit, víte?“

„Já vím.“

„Je prostě citlivější než ostatní,“ prohlásila a znovu se sehnula nad dort, soustředěná na umístění marcipánového květu. „Takový je jejich způsob života. Znovu a znovu pro nás lidi umírat a pak nás muset nechávat našemu osudu, to si vybere svou daň. Vždyť je mu teprve patnáct, proboha.“

Smutně jsem se pousmála. „Je mu osmdesát, Jeanne.“

„*Peu importe*,“ řekla a udělala pohyb, jako by plácala do míče. „Myslím, že ten, kdo zemře mladší, to nese hůř. Babička mi vyprávěla, že jeden ze španělských přízvěrných provedl to samé. Bylo mu taky patnáct. Stejně jako Charles požádal numa, aby ho zničili. Jenže tenkrát se mu to chudáčkovi podařilo.“

Jeanne si všimla, jak jsem se při zmínce o odvěkových nepřátelích revenantů otrásla, a přestože v kuchyni nikdo jiný nebyl, ztišila hlas. „Říkám si, že je to lepší než ten druhý extrém. Někteří – je jich jen pár, abyste rozuměla – jsou svou rolí v lidském životě a smrti tak unavení, že ti zachránění se pro ně stávají pouhým prostředkem k přežití. O lidi, které zachrání, se nezajímají, jde jim jen o to, aby vyhověli svému nutkání. To je mi tedy milejší Charlesova přecitlivělost než takováhle bezcitnost.“

„Proto si myslím, že pro něj bude dobré, když se dostane pryč,“ ujistila jsem ji. „Poskytne mu to určitý odstup od Paříže i od lidí, které zachránil.“ *Anebo nezachránil*, uvědomila jsem si při pomýšlení na fatální lodní nehodu, která Charlese postupně poslala ke dnu. Poté, co neuspěl při záchraně té holčičky, se začal chovat divně. Skončil pokusem o revenantskou sebevraždu, a nevědomky tak dopustil, aby byli napadeni jeho spřízněni. „Jean-Baptiste říkal, že mohou přijet na návštěvu. Určitě se s nimi brzo uvidíme.“

Jeanne přikývla, že mi dává za pravdu.

„Ten dort je nádherný,“ řekla jsem, abych změnila téma. Seškrábla jsem z podnosu kousek polevy a hodila si ho do pusy. „Mmm, a taky dobroučkový!“

Jeanne mě se stěrkou v ruce odháněla vděčná za to, že je znovu v roli matky-kvočny. „A vy ho zničíte, pokud si budete dál uždibovat,“ smála se. „Teď se běžte mrknout, jestli Charlotte nepotřebuje nějak pomoc.“

„Lidi, tohle není funus. Je silvestr. A večírek ke stěhování dvojčat. Tak slavme!“ Ambrosův baryton se rozléhal po tanečním sále obloženém perlově šedým dřevem a v hloučku slušivě oblečených hodovníků vyvolával pobavené úsměvy. Stovky svící zářící na křišťálových lustrech rozlévaly sálem skvrnky odraženého světla lépe než kdejaká diskotéková koule.

Stoly po stranách místnosti se prohýbaly pod lahůdkami, zákusky s čokoládovým a kávovým krémem, křehoučkými makronkami v šesti pastelových barvách a horami čokoládových lanýžů. Po obrovské hostině, kterou jsme právě zblajzli, jsem už na tato mistrovská díla francouzského cukrářství neměla v žaludku ani kousíček místa. Škoda. Protože kdybych věděla, že přijde ještě tohle, samozřejmě bych se tolik necpala chlebem a vynechala bych i sýry.

Na protější straně sálu spustil Ambrose iPod připojený k velké soustavě reproduktorů. Když se ozvala hudba jazzového věku, usmála jsem se. I když si rodák od Mississippi pouštěl do sluchátek současnou muziku, pro hudbu svého mládí měl slabost. Jakmile drsný hlas Louise Armstronga strhl tanečnický, Ambrose popadl Charlotte a začal s ní kolem sálu tančit shimmy, její smetanová

plet a krátké světlé vlasy byly pravým opakem jeho snědé kůže a sestřižených černých vlasů.

Tvořili efektní pár. Jen kdyby *byli* párem. Charlotte po tom toužila, jak mi nedávno prozradila. Ale Ambrose z nějakého mně (a možná i jemu) neznámého důvodu ne. Jeho bratrská náklonnost k ní byla však tak zjevná jako milující úsměv na jeho tváři, když se s ní otáčel sálem a skláněl se k ní.

„Zdá se to být zábavné. Zkusme to,“ zašeptal mi hlas pár centimetrů od ucha. Otočila jsem se a uviděla, že za mnou stojí Jules. „Jak vypadá tvůj taneční pořádek?“

„Překontroluj si století, Julesi,“ připomněla jsem mu. „Žádné taneční pořádky už neexistují.“

Jules pokrčil rameny a obdařil mě tím nejvyzývavějším úsměvem.

„Ale kdyby existovaly, neměl by první tanec patřit mému milému?“ škádlila jsem ho.

„Ne, pokud bych ho čestně porazil,“ žertoval a vrhl pohled napříč sálem k Vincentovi, který nás uviděl a posmál se. Mrkl na mě a vrátil se k rozhovoru s Geneviève, nápadně krásnou revenantkou, na kterou jsem kdysi žárlila, než jsem zjistila, že je šťastně vdaná.

Včetně ní přišlo na dnešní večírek pár tuctů revenantů, kteří nebyli členy La Maison. (Nikdo tady tomu neříkal oficiálním názvem Hôtel Grimod de la Reynière, *hôtel* znamenal v tomto případě hříšně obrovské extravagantní panské sídlo.) Jean-Baptistova rezidence byla domovem našeho ctihodného hostitele, Gasparda, Julesa, Ambrose, Vincenta a do včerejška Charlese a Charlotty. Až se odstěhují do Jean-Baptistova domu u Cannes, přijdou na jejich místa nováčci.

„Dobře, abychom předešli třetí světové válce, mys-

lím, že první tanec věnuju tobě. Ale pokud do toho Vincent zasáhne, buď radši připravený tasit kord.“

Jules si u pasu poklepal na pomyslný jílec, potom mě vzal do náruče a vtáhl mě doprostřed parketu k Ambrosovi a Charlotte. „Tobě sluší i světlo svíček, má milá Kate,“ zaševelil.

Nechtěně jsem zčervenala, jednak proto, jak při šeptání drze tiskl svou tvář k mé, jednak kvůli jeho lichotkám, které mě – i když jsem byla nesporně Vincentova – pořád dokázaly potěšit. Flirtovat s Julesem bylo maximálně bezpečné, protože jsem věděla, že o mě mu nejde. Když jsem Julesa potkávala večer venku, byla s ním nádherná žena, pokaždé jiná.

Sevřel mě tak, že jsme k sobě byli prakticky nalepení. Se smíchem jsem ho odstrčila. „Julesi, ty nenapravitelný chlípničku,“ plísnila jsem ho tím nejlepším žargonem Jane Austinové, jaký jsem svedla.

„K službám,“ pravil, hluboce se uklonil a pak mě znovu popadl a zatočil se se mnou. „Vincent není žárlivý typ, víš?“ Jak mě pevně držel, Jules se potouchle usmíval. „Nemá důvod, aby byl. Nejen proto, že je nejhezčí z našich spřízněných, jak mi aspoň tvrdí všechny ženy kolem, ale je taky Jean-Baptistovým zástupcem...“ odmlčel se, aby mě spustil dolů a pak znovu sevřel do náruče, „... a získal srdce nejkrásnější Kate. S Mistrem se nebojuje.“

Třebaže jsem se té „nejkrásnější Kate“ nemohla nepousmát, zaujala mě nová informace, kterou mi poskytl. „Vincent je Jean-Baptistovým zástupcem? Co to znamená?“

„To znamená, že pokud se Jeanu-Baptistovi někdy něco stane...“ Jules se zarazil, nebylo mu to zjevně příjemné,

a já si to doplnila místo něj – *pokud bude někdy zničen* – „... nebo pokud se rozhodne z čela francouzských reve-
nantů odstoupit, přijde na jeho místo Vincent.“

Šokovalo mě to. „Proč mi to předtím neřekl?“

„Zřejmě kvůli jiné ze svých předností – skromnosti.“

Vstřebet toho „zástupce“ mi zabralo pár vteřin, načež
jsem pohlédla Julesovi do očí. „A cos myslel tím Mistrem?“

„Ani o tom ti nic neřekl?“ Tentokrát vypadal Jules
překvapeně.

„Ne.“

„No, neprozradím přece všechna jeho tajemství za je-
den večer. Budeš se muset zeptat jeho.“

V duchu jsem si to zařadila do složky *Zeptat se Vin-
centa*.

„Takže pokud Jean-Baptiste odstoupí, bude Vincent
vaším šéfem?“ zeptala jsem se, abych ho z legrace popíchl-
la, ale odmlčela jsem se, když se jeho výraz z obvyklého
nic-mě-nerozhází změnil v odhodlanou oddanost.

„Vincent k tomu byl zrozen, Kate. Nebo spíš znovu-
zrozen. Nechtěl bych tu zodpovědnost, kterou bude mít
jednoho dne on. Ale až ten čas přijde, udělám všechno,
oč mě požádá. Vlastně to takhle cítím už teď, a to ani
mým ‚šéfem‘ není.“

„Já vím,“ řekla jsem po pravdě. „Můžu říct, že Vin-
cent má štěstí, že tě má.“

„Ne, Kate. Má štěstí, že má tebe.“ Naposled se mnou
zatočil a já si uvědomila, že jsme sálem dotančili až do
míst, kde stál Vincent. Když mi Jules pustil ruku, smut-
ně na mě mrkl a galantně mě předal do náruče mého
čekajícího milého.

„Pořád ještě celá?“ popichoval Vincent, přitáhl si mě
k sobě a měkce mě políbil na rty.

„Po tom chlápěném tanci s Julesem? To si nejsem jistá,“ řekla jsem.

„Ten je neškodný,“ namítla Geneviève.

„Beru to jako urážku,“ zavolal Jules od protější strany stolu, kde si do štíhlé sklenice naléval šampaňské. „Ovšemže se považuju za velice nebezpečného.“ Pokynul nám třem sklenicím a pak se nedbalou chůzí vydal přes sál k hezké revenantce.

„Řekl jsem ti, jak nádherně dnes večer vypadáš?“ šeptl Vincent, když mi podával sklenku.

„Jenom asi dvanáctkrát,“ odvětila jsem upejpavě a podkasala si až na zem sahající sukni antracitově zbarvené róby, kterou mi pomohla vybrat Georgia.

„Skvělé, protože třináctka je moje šťastné číslo,“ prohlásil Vincent a uznale mě obhlížel. „Ale nádherně, to není úplně výstižné. Snad... oslnivě? Podmanivě? Úchvatně? Ano, to je myslím ono. Vypadáš úchvatně, Kate.“

„Nech toho!“ smála jsem se. „Děláš to jenom proto, abys viděl, jestli se budu červenat. Nebudu!“

Vincent se vítězoslavně usmál a přejel mi prstem po tváři. „Pozdě.“

Obrátila jsem oči v sloup, když vtom se ozvalo cinkání lžice o sklenici a sál ztichl. Ambrose vypnul hudbu a všichni se otočili k Jeanu-Baptistovi, který stál před shromážděním v celé své šlechtické upjatosti. Podle portrétů zdobících sál se jeho oblečení a účes za posledních dvě stě čtyřicet let měnily, jeho aristokratické způsoby se však nezměnily ani trochu.

„Vítejte, drazí spříznění pařížští revenanti,“ oslovil čtyřicítku zvláštních hostů. „Děkuji vám, že jste se k nám v mém skromném příbytku dnes večer připojili.“ Davem proběhl vzruch a vlna pobaveného smíchu.

Lehce se pousmál a pokračoval: „Rád bych připil našim milovaným odjíždějícím spřízněným Charlesovi a Charlotte. Budete nám bolestně scházet a my věříme ve váš rychlý návrat.“ Všichni Jeana-Baptista následovali, zvedli sklenice a jednohlasně zvolali: „*Santé!*“

„Tedy, to je řečeno hodně diplomaticky, když je do toho vyhnanství poslal *on sám!*“ zašeptala jsem Vincentovi a pak přelétla očima k Charlesovi sedícímu na nepohodlné starobylé polstrované lavici na jedné straně sálu. Ode dne, kdy vystavil své spřízněnce nebezpečí tím, že se vydal do rukou numa, se jeho věčně nakyslý trucovitý výraz změnil v zoufalou sklíčenost. Vedle něj seděl Gaspard, který mu poskytoval duchovní podporu.

Jean-Baptiste navázal: „Jsem si jistý, že bychom s dvojčaty na slunný jih rádi odjeli všichni, máme však práci tady v Paříži. Jak všichni víte, od té doby, kdy naše lidská přítelkyně Kate,“ ukázal sklenicí svým směrem a uctivě se mi uklonil, „před více než měsícem tak pohotově vyřídila vůdce našich nepřátel Luciena, zahalili se numa do naprostého mlčení. Přestože jsme zůstávali připraveni, žádný pokus o pomstu se nekonal. Ani protiútok.“

A co je znepokojující ještě více, naši spříznění nenašli po numa ani stopy. Opustili Paříž. Avšak skutečnost, že se nám takhle naprosto vyhýbají, natolik neodpovídá povaze našich starých nepřátel, že se můžeme domnívat, že kují nějaký plán. Což rovněž znamená, že musejí mít vůdce.“

Pro skupinu v sále to byla novina. Jejich vyrovnané výrazy se změnilly v ohromení. Několik si jich začalo šeptat, Vincent mi však s pohledem stále upřeným na řečníka sdělil, že on už o tomhle ví. *Jean-Baptistův zástupce* pomyslela jsem si obdivně a zároveň znepokojeně. Ne-

mohla jsem se dočkat, až budu s Vincentem sama, abych se ho na to mohla zeptat.

Dalším zacinkáním na svou sklenici umlčel Jean-Baptiste diskuse. „Spríznění, prosím.“ Sál znovu ztichl. „Všichni víme, že Lucienovým zástupcem byl Nicolas. Avšak vzhledem k jeho vznětlivosti a zálibě v okázalých gestech bychom o nich už něco rozhodně věděli, pokud by velení převzal on. Jejich mlčení nás vede k tomu, že kontrolu získal někdo jiný. A pokud nevíme, kdo proti nám stojí, ani kdy a odkud jejich konečný útok přijde, jak se můžeme chystat k obraně?“

Znovu se ozval šepot. Tentokrát Jean-Baptiste zvýšil hlas, aby dav utišil. „A PROTO... tváří v tvář *potenciálně* kritické situaci jsme poctěni pomocí osoby, která ví o naší historii i o historii numa víc než kdokoli v tomto sále. Osoby považované mezi francouzskými revenanty za nejinformovanější a nejlivnější postavu našeho celosvětového Konsorcia. Nabídla se, že nám bude k dispozici při prošetření onoho problému a naplánování strategie naší obrany nebo – bude-li třeba – preventivního útoku.

Bez dalších okolků představuji těm, kdo dosud neměli příležitost se s ní seznámit, Violette de Montauban a jejího společníka Arthura Poincaré. Je nám ctí, že se k nám během nepřítomnosti Charlotte a Charlese v našem domě připojí.“

Zpoza Jeana-Baptista vystoupil pár, který jsem nikdy předtím neviděla. Dívčinu sněhobílou pleť zvýrazňovaly černé vlasy stažené dozadu a zpevněné kyticí živých fialových květů. Byla drobná a působila křehce jako vrabčáček. A přestože vypadala mladší než já, věděla jsem, že u revenantky to nic neznamená.